

Publicerad 2020-08-26 18:19 av Elisabeth Nilsson

DANSA MIN DOCKA

Rummet sorlade av prat. Kaffedoft slingrade mot taket. Det var kurs med övernattnig. Mest yngre kvinnor och ett mindre antal män.

Särskilt en man stod ut mot de övriga männen. Lite långhårig bohemtyp i brun manchesterkostym. Fina anletsdrag och ett trevligt sätt. I jämförelse med honom såg de andra männen slätstrukna ut.

Alla kvinnor slog sina lovar kring "Bohemen", som hon i sitt sinne döpt honom till.

Ok, mina damer, tänkte hon segervisst. Matchen kan börja. Vem tar hem första priset? Naturligtvis jag.

Hon spärrade upp sina blå ögon. Klistrade fast dem i hans bruna. Ställde intressanta frågor. Log med röda läppar. Kände hans genuina intresse för henne. Faktum var att han var lika trevlig som sin utsida.

De andra kvinnorna såg måttligt roade ut över hennes tilltag att helt lägga beslag på honom.

Resten av dagen höll de sig vid varandra. Satt tillsammans under lunch och middag. Förde animerade samtal om livets väsentligheter. Triumferande inombords noterade hon de andras sura blickar.

Efter den sena middagen, bjöd hon in några till efterfest på sitt hotellrum. Och förstås honom. Han vek inte från hennes sida.

När klockan började närma sig natt, började de andra droppa av. Men han gick inte.

Hon gav honom en kyss. Det var allt. Bad honom gå till sitt rum. Klockan var ju mycket. Morgondagen väntade med ett fullspäckat program.

Hon såg hans besvikelse. Som inte handlade om uteblivet sex. Utan om spirande känslor. Förhoppningar.

Utan att tveka trampade hon ner dem till grus. Belåten. Med ett leende. En hämnd för alla som misshandlat henne på olika sätt. En triumf. Att hon vann. Kunde manipulera honom dit hon ville.

Att hon visat de andra kvinnorna att just hon väckt hans intresse. Inte någon av dem. Tråkmånsarna. Och hon gladde sig inombords.

Samvetets röst var tyst. Men så var det ju inte första gången hon gjorde så här. Bildlikt talat lät män sprattla i hennes nypor. Som marionettdockor. Tills hon släppte ner dem i verkligheten med en duns.

Ingen fick ta i henne. Närhet var otäck och skrämmande. Mäns händer hade utsatt henne för övergrepp i barndomen. Stämplat in rädsla som ett kastmärke i hennes kropp och själ.

År senare, när hon var "lagad" och fin, insåg hon hur illa hon burit sig åt. Skämdes för alla hon trampat på.
Att hon låtit sin ångest och sitt hat svämma över på oskyldiga offer.

Och dockorna fick liv. Blev verkliga människor av kött och blod. För alltid.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Elisabeth Nilsson med Poeter.se id #33406 innehar upphovsrätten